

Huizen Gooimeer Cup – Mei 2017 – PU12

Wedstrijd 1

Eerste match tegen 'zware' tegenstander, na (naar verluidt) zware nacht, in loodzware zon, onder zware druk (die hooggespannen verwachtingen he). Maar daar was, eens het fluitsignaal gegeven, weinig van te merken. JOVL deed zijn ding, speelde de tegenstander m.a.w. met verzorgd voetbal van de match. 5-0 was het logische, en dus niet overdreven, resultaat.

De wave rolde een eerste keer, zij het nog ietwat verlegen en bescheiden, van de tribunes. Dat zal in de loop van de dag zeker nog veranderen: waar is die tafel, om op te springen en zingen...?

Wedstrijd 2

Zweite match tegen Hochdorf. Tegen Duitse tanken en aalvlugge spitsen. Tot het uiterste moeten gaan, zeker na onmiddellijk 1-0 te zijn achter gekomen. Nadien de match in handen genomen: "werkdag" tegen de fysiek sterke Duitsers. Nog tijdens de eerste helft op gelijke hoogte gekomen, maar uiteindelijk gestrand op 1-1. Laatste actie was een uitgesponnen JOVL -aanval, afgerond met een schot van Sybren... dat uiteenspatte tegen de lat. De knappe Duitse keepster riskeerde hierbij lijf en leden. Zowel zij als de paal waar ze tegenaan botste, moesten worden afgevoerd.

Bon, er is dus hoop voor de tegenstander, om iets te kunnen rapen tegen het superieur gewaande JOVL. Wordt vervolgd...

Wedstrijd 3

Na een lange middagpauze, opgevrolijkt door de lokale schonen, die handig waren met stokken, moesten we opnieuw een Duitse ploeg, met een onuitspreekbare naam, partij geven. De tegenstander was van een bedenkelijk niveau, waardoor deze match een gezondheidswandeling werd in de hete Hollandse zon. 4-0 na het eerste kwart en 6-2 na een half uurke gezapig maar alles behalve indrukwekkend voetbal. Tornado omstandigheden zijn altijd speciaal: veel zon, lange wachttijden, verlokkingen van 't vat en het andere geslacht... Dat onze jongens kunnen sjotten als kampioenen, dat weten we, maar dat ze ook als kampioenen met dergelijke omstandigheden om kunnen, zal nog moeten blijken. Schol!

Wedstrijd 4

Onze eerste Hollandse tornooi dag werd afgesloten met een match tegen de thuisploeg, Huizen. Een sterke ploeg, hadden we al gescout, met rijzige spelers, hun U-13 status waardig, die fysiek toch ook wel aan kwaliteit koppelden – een uitdaging dus voor onze youngsters van de U12.

Onze vrees werd bewaarheid. Het eerste kwart werden we afgetroefd, niet zozeer in kwaliteit en snelheid, doch wel in duelkracht en viriliteit – wat geen schande is natuurlijk tegen jongens die toch een jaar ouder zijn. Vrij snel kwamen we 1-0 achter, en ook de 2-0 kort voor het rustsignaal kwam niet echt uit de lucht vallen.

De entourage en de supporters, gans de dag massaal en luidruchtig van de partij, zagen het aan de rust dan ook somber in. Maar dat was buiten de spelers gerekend. Want onder impuls van een keihard werkende Willem en War knokten we onszelf terug in de wedstrijd. Mooi was het voetbal niet, maar het strijdershart was groot, en het geloof in een stunt was bij de spelers echt wel aanwezig. De 2-1 van Willem na een paar minuten in de tweede helft was dan ook geen toeval –

geweldig afstandsschot van Willem na een mooie individuele actie. Ook de supporters geloven er vanaf dan opnieuw in, en de temperatuur stijgt plots met nog een aantal graden. War treft kort nadien de paal, Sybren scoort enkele minute voor tijd de dik verdiende 2-2. Dat gelijkspel was voldoende voor de winst, maar onze jongens zijn ontembaar en blijven de aanval zoeken. Met resultaat: net voor affluiten weet opnieuw Sybren de 3-2 te scoren. Een geweldige ontlading, zowel op, maar ook naast het plein. De beleving bij onze jongens was groot, immense groot. Prachtig om zien. Het feesje nadien was dan ook navenant. Met drie zeges en een draw hebben we de tegenstand in onze poule naar huis gespeeld.

Één conclusie is hier op zijn plaats: onze jongens zijn dit seizoen killers geworden, echte killers. Met dank aan Nick, en de mama's, uiteraard.

Morgen nog meer van dat, jawel. Maar eerst een wilde avond voor de supporters, dik verdiend na een gans seizoen keihard supportereren. OEP DIE TAFEL ...!!

Wedstrijd 5

Na een historisch stille nacht, afgerond met 'bij de politie' van K3, de droomgroep van iedere papa, moesten we vandaag om 10u opnieuw de wei in tegen boomlange Hollanders (jawel, clichés bestaan om bevestigd te worden). Het werd een spannende match, niet omdat we voetballend onder lagen, wel integendeel, maar wel omdat elke speler van de tegenstander gemiddeld een halve meter groter was dan onze Killers. We kwamen verdiend 2-1 voor en bij een 2-2 stand creëerden we, na een uitstekende actie, dé kans om ook deze match te winnen. Doch de bal botste ongelukkig waardoor het finale schot van War net over ging. Jammer, maar ook dat hoort bij voetbal natuurlijk. Alleszins hebben onze jongens de nacht goed verteerd. Daarmee de geruchten ontkrachtend dat de spelers zich vannacht zouden hebben laten gaan met een aantal Hollandse Toppers...

Wedstrijd 6

De laatste match zou beslissen of onze Killers dit toernooi zouden winnen, of 2e of 3e zouden worden. Een blik op de tegenstander uit Denemarken leerde dat toernooi winst een schier onmogelijke opdracht was. Zij hadden namelijk hun matches met ruim verschil gewonnen, en zelfs nog geen enkel doelpunt tegen gekregen... Mirakels bestaan maar met onze Kempische nuchterheid wisten we dat de tweede plaats eigenlijk het hoogst haalbare was. Dat werd tijdens de match ook bevestigd: we werden overpowered, overklast, overvleugeld, noem maar op. Nooit kwamen we in ons spel tegen deze geroedeerde en klasrijke tegenstander. In zo'n soort matches worden onze gebreken haarfijn blootgelegd, een drietal doelpunten waren vermijdbaar. 7-0 was het eindresultaat. Waardoor we dit toernooi knap op de tweede plaats beëindigen. Met als hoogtepunt natuurlijk de 3-2 zege van gisteravond.

'Dat vergeten die mannen nooit meer', ge moogt gerust zijn. Proficiat zonen voor een formidabel seizoen, proficiat Nick om het killer gehalte in hen serieus op te vijzelen. Proficiat mama's, jullie hebben kanjers op de wereld gezet.

Het was geweldig, formidabel. En we mogen hier nog een nachtje blijven. Joepie...

Paul Van Tigchelt